Ч. 20. Чернівцї, середа дня 16. лютого (1. марта) 1905 р. Ричник XXI.

ВИХОДИТЬ в ЧЕРНІВЦЯХ
що середи, пятницї і недїлї,
з тижневим додатком
„РУСКА РАДА“.

Редакция, адміністр. і експедиция
при улици Петровича ч. 2.
Рукописи звертає ся лише на попереднє застережене. — Рекламациї незапечатанї вільнї від оплати почтової.

БУКОВИНА

ПЕРЕДПЛАТА на „БУКОВИНУ“
разом з „Рускою Радою“:

на цїлий рік	20 К.	— с.
„ пів року	10 „	— „
„ чверть року	5 „	— „
„ місяць	1 „	70 „

Поодиноке число „Буковини“ 16 сотиків.

Передплата і належитість за інсерати платнї в Чернівцях.

Ще раз про справу буковиньскої гр.-прав. церкви.

Змаганя до мирного полагодженя бодай найбільш пекучих питань буковиньскої православної церкви знова розбили ся помимо згідного поведеня вільнодумних заступників руского й румуньского народа о завзятий опір митрополичої консисториї. Меньше більше із підмогою для сильно здескридитованої в горі а ще більше в долї, консисториї виступили три боярскі посли на засїданю парляменту із 7. лютого с. р. На тім засїданю внїс посол Попович інтерпеляцию в справах церковних підписану ще пос. Гормузаким і екселенциєю Лупулом. Характерно, що на тїй інтерпеляциї нема впрочім підпису нї одного буковиньского посла, отже се вже дає хиба вистарчаючу відповідь, о скілько заміти висловлені у нїй мож уважати висловом волї цїлого буковиньско-православного населеня. Притім не треба спускати з ока й сеї обставини, що і ті румуньскі посли, які єї внесли, заступають або кільканайцять дїдичів, які через половину належать не до церкви православної або мають таке довіре у населеня як відома екселенция Лупул, що із пересердя на „невдячне“ волоске мужицтво, кинув Буковину, щоб над синїми хвилями Дуная згадувати в думках про боярске пановане, яке так соромітно покінчило ся.

Господарка, яку завела у православній церкві консистория, така скандальна, що навіть і єї приятелї не могли виступити із явною обороною. За те стремить інтерпеляция до тої цїли манівцями. От і говорить ся, що Русини ладять замах на історичний, одноцїльний характер православної диецезиї, а для осягненя сеї цїли розвели шкідливу аґітацию, яка захитує віру і релїґійність населеня. Дивна льоґіка у тих панів, отже поведене крайно осоружне незчислимих консисторских підлизнів, які виставляють без впину на поругу Христовий закон, не підкопують віри, єї підкопують після боярскої інтерпретациї ті, що виступають проти такого занепаду церкви !!! Інтерпелянти, яким ходить о пізнане думки мінїстра просьвіти про запроектований церковний конґрес, виводять і таке, щоб тут себто в парляментї не прослїджувано поодиноких жалоб, бо „можуть бути в поодиноких случаях деякі відносини не вдоволюючі, що не виключене у кождої корпорациї і власти“, ну а ті скарги треба почислити на конто аґітациї і т. д.

Як виглядають ті дрібні неправильности, що лучають ся всюди, під крилами черновецкої консисториї, могли компетентні круги пізнати таки на тім засїданю парляменту із рівночасно внесеної інтерпеляциї, внесеної послом Пігуляком із приводу ладу в ставчаньскій парохиї. Інтерпеляция того про крайне безладє в православній церкві звучить: Від 1880 р. віддано руских вірних на поталу сьвященикам або неруским або немногим русофільским, яких консистория проти руского народу остентацийно протеґує. Колишне більше чим вистарчаюче число руского духовеньства впало в наслїдок плянового хрестоносного походу проти Русинів до маленького гуртка. Позаяк консисториї ходило о те, щоб задавити в зародї зріст національної сьвідомости у руских вірних і за всяку цїну не допустити до культурного підему руского народу, то сьвященикам руских вірних вільно було поповнювати які небудь проступки, не лякаючись кари, як вони ішли лиш під лад ворожих Русинам інтенций консисториї. Безчислимі скарги на обурююче поведене сьвящеників на вні і внутрі церкви за висловлюване рускими вірними перед консисториєю і ц. к. правительством і рускими послами в соймі і радї державній остали або зовсїм без наслїдків або тільки степенували проступки обжалованого сьвященика або приносили для него остентативно відзначене, аванз або лїпшу парохію. Для приміру досить буде вказати на отсих: парох Микитович в Садаґурі а тепер в Шипинцях, парох Ісопескул Волчинци, парох Завадовский в Шубранци, парох Мунтян в Рус-пе-Боул, сотрудник Дмитро Попович в Бросківцях, парох Мунтян в Медзї, парох Петрашко в Ленківцях, парох Митрофанович в Топорівцях, конс. сов. Бежан, архимандрит Калїнеску, митрополит Морар, парох Тофан у Плосцї, парох Дан в Лужанах тепер в Стражі, руский проповідник катедральний Прокопович, парох Рудейчук в Пядиківцях, парох Манйор в Людігоречій і т. д., колишний павох А. Ілїюц в Людігоречій, тепер настоятель монастиря і т. д.

За теперішного митрополита д-ра Владимира Репти оплакані відносини в рускій частинї диецезиї не то що не полїпшили ся, але погіршили ся. Невдоволене, напружене, противеньства дійшли вже до крайности. Воно й не може бути инакше при поведеню митрополита д-ра Репти, який руководить ся супроти Русинів, які вносять жалоби, принципом, якому хиба нема пари: „Кому відносини пануючі в буковиньскій православній церкві не до вподоби, най шукає собі иньшої церкви.“

В консисториї мають признане тільки інтереси дїдичів. Там панують як перше так і тепер противники народу загалом, а передовсїм непереєднані, зненависнїлі вороги Русинів з окрема звіснї високопреподобні добродиї: Бежан, Калїнеску, Воюцкий і Прокопович. Руский нарід втратив всяке довіре до теперішної консисториї; в своїм горю звертає ся отже з жалобами до своїх послів в тїй надїї, що може міродатні круги можуть щось зарядити, щоби завести якусь пільгу нещасному народови на церковнім поли. І посли сповняють свій обовязок, інформуючи що року міродатні круги про ті відносини й страданя народу, але все те дїє ся — як доказує 25-лїтне, хронїчне терпіне — безуспішно. Досї спинюють ще нарід посли; але се вже питанєм тільки короткого часу, як довго мож буде удержати его терпеливість і надію.

В поведеню супроти сего пекучого буковиньского питаня станули міродатні чинники на дуже вигіднім становищи. Митрополит др. Репта каже, що він не може нїчо робити, бо він не має дисциплїнарної власти над сьвящениками, єї має правительство! А шеф мінїстерства справедливости і просьвіти відповідає знов: Треба шанувати автономію церкви!

До якого занедбаня довів сей систем управи буковиньскої диецезиї по руских парохіях се мож побачити хочби із сего приміру.

Сорок сїм найповажнїйших ставчаньских мужиків, між ними всї члени громадскої ради звернули ся до посла Пігуляка de dato 9. лютого с. р. із отсими скаргами і просьбами. Письмо те звучить:

Благородний Пане, достойний заступниче руского народа! Уповаючи на Ваше добре серце, на Вашу справедливість осьміляєсь громада Ставчани приступити до Вас яко свого щирого заступника з прозьбою заступити нас, на поли духовнім опущеного руского народа, при найвисшім престолї і нашу опущену громаду із духової темноти, духової неволї на поли церковнім визволити, бо далї ми вже не в станї ту нашу гірку долю витримати, а будемо мусїли нашу рідну матїр церкву, нашу рідну матїр землицю покидати, щоби з торбами не піти. Отже просимо Вас милосердно нашу гірку і вже невитрималу долю вислухати, а потім ті наші гіркі кривди по Вашій найсправедливійшій совісти осудити і перед найвисшим престолом цїсаря просити о ласку і милосердиє.

Наша громада на поли церковнім так вже опущена, що ми вже самі не знаємо, як би то зачати, щоби ті наші кривди оповістити.

Наша громада має сьвященика Тарновецкого. Він хотя Русин, але признавав ся з давна до Румунів, а тепер до Русинів старої партиї. Сей сьвященик єсть вже старший чоловік, бо числить вже поверх 70 років, а в нашій громадї єсть вже 50 років душпастирем, а що він через сю пів сотнї лїт для громади доброго зробив, Бог єму най не памятає.

Сей отець духовний нїколи нарід не просьвічував, лиш завсїгди старав ся в духовній темнотї его утримати, бо через цїлий час свого душпастирства в нашій громадї не тримав нїколи поучаючої проповіди в церкві, лиш хиба як громадяни збуджували ся до духової працї, то ганьбив їх, переслїдував і спиняв їх в їх зачатій трудній працї, як се докаже судовий процес з року 1888, з котрого наш душпастир вийшов засуджений на 10

Владислав Ст. Раймонт.

Перед досьвітком.

НОВЕЛЯ.

Перевів Остап Лїнський.

I.

— Котра година?

— Вже вибила десята.

— В сїй хвилї бє... добре чую.

— Се тільки послїдний відгомін звенить в коридорах.

— ...Чотири, пять!

— І дощ стукотить в ринвах.

— ...Сїм... зараз вмре година... вісїм... задержіть, сестро, задержіть... девять... лякаю ся, минають невмолимо... десять. Вже нема її... вже впала в вічність... вже її нїчо не поверне... нїчо... Як менї жаль єї! Сестро, вам не жаль тих годин, що померли?

— В Бозї є всьо.

— Сестро, чи вам не жаль тих людий, тих дерев і зьвірят, що померли?

— В менї увесь воскреснеш — сказав Господь.

— Сказав Господь... — повторив, як відгомін.

— Християнин повинен в се вірити.

— Я вірю... лиш... лиш менї жаль... — прошепотїв трівожно і його очи наплили повздержуваними слїзми.

— Лиш менї жаль померклих лїт... — повторив тихо і впялив очи в сутїнь, що залягла шпитальну кімнату.

Білий корнет сестри хитав ся в пітьмі наче крила... а з під його тїни відбивали ясно єї руки, білі, довгі, розмолені руки... Коралї рожанця зсувались монотонно з дивним, проймаючим шелестом.

— І тих, що вмруть до кінця сьвіта!

Ворохнув ся, почув її погляд на собі — острий погляд чуваня, що чорним сияючим лучем проникав пітьму і падав йому на чоло горячим поцїлуєм. Навкруг мовчанка, тишина завмираючих годин, тишина сих липких, причаєних до стїн тїний, серед яких лише жили і чували єї милосердні погляди, очи милосердия. Крізь отворені двері було видно шпитальну салю, білий шлях суму, у млявім сьвітлї оливних лямпадок, що осїнювали нерівними смугами голови хорих.

— Заснути і не пробудити ся, заснути...

Лиш сон не приходив. Тому знов отворив очи і водив ними по стїнах, по корнетї сестри, по єї розмолених руках і потопив там... блукав між сповитим сном.

Чув кождий віддих... кождий стогін крізь сон, стукіт серця, сопіня притаєної трівоги, нїмі крики конаючих очий, благання пропадаючих. Усї ті звуки болїзним, страшним ритмом гомонїли в його серци і розпирали його невисказаним болем.

Відтак здавало ся йому, що йде посеред того лахмітя людий по тім сьмітю душ, посеред всїляких ридаючих нужд... посеред необнятих пусток, де жили лиш конаючі відгомони жалоб.

— І завмерлі жалї...

— І погаслі надії...

— І весь людський біль...

— Втїкай, втїкай — кричав жах і ляк. І біль пірвав його, вирвав з небуття, держав над безоднями, всував ся в нього своїм тернистим тїлом, нуртував в нутрі і роздирав його розжареними кіґтями.

— Сестро! сестро!

Нї, нї, не міг кликати, не міг вирвати з себе сього крику, не міг ворохнути ся, лиш благав палючи очима, що заплили кровю... кричав ляком і розпукою... вмирав у муках... а вона в глубокій задумі пересувала коралї рожанця і цїлувала очима лице Христа, що висїв на стїнї.

Він чув, що умирає, що хвиля ще... і він хитаєсь вже над берегом неістнованя і летить у низ... западає.

Так, се вона йде через шпитальну салю... Вбраннє її з погаслого огнища зроблене... а очи, як завмерлі води... бездонні пропасти... страшні доли... безодня...

Йде. Нахиляєть ся над постелями... лине дальше... яснїє усьміхом... нї уст нї лиця не видно, а сей страшний усьміх вилискує ся в нїй миготить над головами конаючих, наповняє шпиталь, вершить ся в темряві, як блискавка заглади... як мертво сьвітло... прошибає його серце, розливає ся по нїм мілїярдами гострих, холодом проймаючих блисків...

— Смерть! Нї, нї! — крикнув божевільно і зірвав ся з постелї.

Всьо пірнуло. Прийшов до себе. Милосердна поклала його знов і подала лїк.

день арешту за те, що побив учителя, котрий відважив ся отворити читальню і тим то збудити нарід із сну темноти.

В нашім селї нїколи, бо вже через 50 років т. є. відколи наш отець духовний в нашім селї яко сьвященик, вечірня не відправляє ся; а що ся тичить катихизациї молодїжи, то наші люди сего ще нїколи і не чули, бо у нас нїколи катихизациї ще не було. Але як в червни 1904 р. за порадою наших щирих просьвітителїв в нашім селї отворило ся огневе товариство „Січ“, то наш панотець напав в церкві сїчових парубків і зачав їх ганьбити перед цїлою громадою, що вони до „Сїчи“ пристали а христити ся не уміють. А відкиж, панотче, вони будуть знати перехрестити ся, коли їх а також їх родичів нїхто не учив молитвів, бо наш сьвященик з такими річами не заходить ся. Але хтось запитає ся, но а школи в вашім селї нема, та в школї сьвященик не учить релїґії? То відповідь на то така: О, бідна наша школа на поли релїґійнім, бо ще нїколи, відколи ми памятаєм, наш сьвященик до школи на науку релїґії не приходив і для того нїколи ще релїґії не учив.

Але за то наш сьвященик Тарновецкий обдирає добре людий. В браню він меньше повздержливий як в даваню. За похорони приміром каже собі платити по 40, 80, 100 і 200 кор. А як він поводить ся при тім не по християньски, безсердечно, най сьвідчать отсї факти із сїчня сего року. Загоріло тодї в нашім селї двоє старих людий, а наш сьвященик забрав від бідних позісталих їх дїтий по 40 кор. за погріб. А бідна вдовиця по помершім чоловіку мусїла заплатити за погріб 80 кор., а понежи она сеї суми не мала, то заложила поле на 10 років і тепер то поле пропало, а бідна вдова з дїтьми мусить тепер голодом мліти.“

Заграниця про галицко-польску господарку.

Звісна промова пруского мінїстра Райнбабена, який впрочім не грішить поступовостию і заквестіованого уступу про галицкі відносини ужив лише для здескридитованя „культурности“ Поляків супроти иньших народів а в сїм случаю Русинів, до грізних наслїдків не доведе, як і мож було надїятись. Австрийске правительство, якому так потрібна маса голосів Kołow-цїв вправдї поробило з інїцияти ґр. Ґолуховского дипльоматичні кроки, але все полагоджує ся мирно. Задля „гонору“ польскої шляхти в Австриї всеж таки хиба нїяково було-б йти до бою з Нїмеччиною...

Австро-угорский амбасадор при берлиньскім дворі Содєні-Марич удав ся був до мінїстерства справ заграничних і предложив запитанє ґр. Ґолуховского в справі промови мін. Райнбабена. Переговори ведено в дуже приязнім тонї і покінчили ся устною заявою нїмецкого правительства, якою — як пише „Fremdenblatt“ — почуває ся віденьский кабінет вповнї вдоволений. Чи в тій заяві містить ся повна сатисфакция, чи лише зазначенє, що мін. Райнбабен не думав мішати ся в австрийскі справи, вказуючи про голоси рускої журналїстки про польску господарку в Галичинї, поки що не звісно, бо досї ще не опубликовано тексту нїмецкої заяви, яка небудь вона й буде треба згадати, що сей інцідент викликав численні статї по найповажнїйших нїмецких дневниках Австриї і Нїмеччини, які рішучо добачують мотиви виступу ґр. Ґолуховского не так в дбайливости про престіж Австриї як про польску справу. Розуміє ся, що годї їм при сїй нагодї не сконстатувати чиїм впливом улягає австрийске правительство, коли в так мачошиний спосіб трактує Русинів передовсїм в Галичинї. Польско-шляхотска господарка в тій австрийскій провінциї, яку польскі полїтики найріжнїйших автораментів старають ся чим дух перетворити в „виодрембньону“ провінцию польску, вийшла знов на денне сьвітло европейскої преси.

Певне, що реальних користий на нинї із того для нас нема, але що обзнакомленє Европи із нашим поневоленєм не може остати без користи для нашої еманципациї се хиба очевидно. Признаючи се, годї нам промовчати заслуг „Ruthenische Revue“, що головно причинює ся до інформованя европейскої публики про долю поневоленої трийцятимілїонової нациї пролєтариї. R. Rev. се поруч парляменту, друга трибуна, звідки може відізвати ся слово про наш угнїт з тою лише ріжницею, що доходить мабуть до далеко ширших і добірнїйших кругів. А й сего не треба забувати, що парляментарні промови наших послів репродукують великі нїм. дневники ad minimum. Отсе повинно бути хиба достаточним мотивом до запомаганя того видавництва.

В кінци згадуємо, що руский клюб видав в справі відповіди бар. Ґавча ще і другий комунїкат, в якім заявляє, що він є задоволений тілько сею частию відповіди бар. Ґавча, в якій він ствердив, що інтервенция ґр. Ґолуховского не мала зовсїм на цїли запереченя правди руским писателям, на яких опінїю покликував ся мінїстер Райнбабен в своїй промові. Натомість рускі посли вважають інтервенцию ґр. Ґолуховского в сїм случаю не кроком, викликаним конечностию задля береженя державних прав, але за прояву особливої вічливости для Поляків. Такого кроку ґр. Ґолуховский був би не зробив з огляду на жаден иньший народ.

Збори „Народного Дому“ в Чернївцях.

(Конець).

По обговореню справи бурси, яка впрочім остаточно не рішена приступлено до вибору видїлу, який як ми вже писали — переведено на внесеня секр. Коралевича через аклямацию. По зверіфікованю протоколу попередних зборів товариства приступлено до послїдної точки дневного порядку а іменно вільних внесень.

Уч. п. Іля Ілюк підносить при тій точцї пинявий зріст скількости членів товариства, а за те великий їх убуток спричинений счеркненем кількадесяти членів, що після его думки не конче із своєї вини залягають із членьскими вкладками. Через се робить видїл згіршенє а не злїпшенє. Бесїдник відступає від первісного проекту введеня членів „золотих“, „срібних“ і „мідяних“ а вносить, щоб членів подїлити на основателїв по 100 кор., дїйсних по 50 кор. і спомагаючих по 25 кор. — Закиди роблені видїлови відпирає із всею рішучостию голова надсов. В. Ясеницкий, доказуючи, що супроти довжників поводжено ся вповнї толерантно, а до вичеркуваня приступовано хиба тодї, коли дотичний довжник консеквентно іґнорував зазиви видїлу. Впрочім видїл і тут поступав лише після вказівок статута. Видїл згоджував ся на будь як сплати вкладок, як вони були лиш сплачувані правильно. Контроля видїлу над виплачуванем вкладок мусить бути переводжувана. Впрочім той убуток членів треба радше звести до недостачі патріотизму загалу, який обмежує ся дуже часто на словах а за те не видно его в дїлах. П. Д. Ґрищук прилучує ся до виводів п. Ілюка але тільки з тим обмеженем, щоб обнизити вкладку для селян. П. І. Ілюк у відповідь голові замічує, що не думав обиджувати видїлу словом „згіршене“ бо ужив его в значіню „погіршуване“ впрочім осуджуване дїяльности видїлу належить до прав кождого члена. Інсп. Попович рівнож боронить видїлу, що поступає зовсїм коректно, крім сего вказує на институцию членів звичайних із 1 кор. місячною вкладкою, із якої одначе нїхто не користає волїючи радше тими самими грішми сплачувати удїл члена основателя. О. проф. Д. Єремійчук вносить, щоби на будуче у списї членів відзначувати тих, що уплатили вже 2 вкладки, а се певне заохотить і других до вступленя в їх слїди. Секр. Коралевич підносить, що введенє ріжних катеґорий членів вимагає зміни статутів. Голова зборів навязуючи до того замикає дискусию в сїй справі, із огляду на те, що на дневнім порядку нинїшних зборів тої точки зовсїм немає.

При сїй ще точцї запитував п. Д. Ґрищук видїл, що дїє ся із грамотами, які мали діставати члени. На се відповідає інсп. Попович, що у Віднї вже робить ся грамоти вималювані на народних мотивах так для членів звичайних яких 1000 стоїть 200 кор. як для основателїв, яких 1000 коштує 500 кор.

З огляду на вичерпанє порядку дневного, та позаяк вже нїхто більше не забирав слова, замкнув голова зборів надсов. В Ясеницкий збори зазивом до присутних, щоб старали ся всїма силами о розвиток сеї визначної народної институциї, приєднуючи їй що раз то нових членів та підкріплюючи єї складками.

Полїтичний перегляд.

Австрия. Кабінет Ґавча може лекше відітхнути. З его плечий спав великий тягар. Парлямент ухвалив вимаганими двома третинами голосів континґент рекрутів на засїданю із дня 23. лютого. Русини голосували проти сего предложеня, не маючи потрібного довіря до теперішного правительства. Становище Русинів у сїй справі вияснив ще раз перед форум парляменту пос. Король, посьвячуючи свої виводи головно нечуваним надужитям галицкої жандармериї, сповнюваним в інтересї польско-шляхотскої більшости. По полагодженю справи контінґенту рекрутів приступила палата до дебати над новелею промисловою, до якої записало ся 58 бесїдників (19 contra 39 pro).

Угорщина. Засїданя угорского сойму перервано до утвореня кабінету, на се мимо довготреваючих заходів все ще нема виглядів. Ґр. Андраші по поновній авдиенциї у цїсаря в пятницю відїхав до свого майна — видно его місия, яка впрочім нї до чого не довела — вже скінчена. Через якийсь час переговори в справі сотвореня переходового кабінету будуть перервані. Відтак має цїсар згл. король пересправляти із Сельом і Векерлїм... Такий оборот справи погіршує настрій і між опозицийною більшостию, яку Кошут з огляду на вагу взиває до уміренести, щоб відобрати вже раз неодвічальному правительству власть із его рук.

Росия. В Росиї панує тепер повне безладє. Комітет мінїстрів вправдї радить безвпинно над всякими реформами, Суспільність однак ними ледви чи вдоволить ся, ждучи на утворенє законодатного тїла. Ним мавби бути „Земский Собор“. Одначе що й досї не відомо, як широкий буде круг его дїланя та чи і коли він буде скликаний. — Власти зарядили численні арештованя для викритя заговору на смерть вел. кн. Серґія, однак імени вбийника ще й досї не відкрито. Наслїдником в урядї неб. Серґія став вел. кн. Павло, що ізза свого подружя із міщаньскою дочкою жив

Біль проминув, а він лежав в найбільшім обезсиленню. Як би на днї без тями та лиш притаєним зором блукав по стїнах, чіпав ся дїйсности і як потопаючий виринав із глубини і ловив з розпукою стебла надії. Він ще не вірив, що жиє, не знав де є, бо може вже там.... його думки божевільні грозою смерти клубили ся, як хаос мар, як пірвані образи, як филя, що з гуком зливала ся, то знов піднїмалась і заливала його та наносила що раз більш болючого ляку.

— Я є? Я є? — піднїмалось в нїм питаннє, а відтак що раз сильнїйше образ шпиталя милосердної і посуд удержував ся на филї збурених думок, лагодив розворушення, придавлював хаос і усталював ся.

— Сестро!.. — крикнув трівожно, наче в порожнечу, певний, що мовчанка буде його відповідию.

Станула при нїм.

Він глядїв на неї, як на плід своєї уяви, як на тїнь своїх бажань і думок.

— Темно, темно... — шепнув, розглядаючи ся трівожно.

— Засьвічу лямпу!

Цїлий задрожав. Чув добре: се був голос з вні, напевно був се живий голос. Довго мовчав і пестив ся радостию потвердження життя.

— Чи я спав?...

— Дуже твердо.

Вже не сумнївав ся: се єї чув, се єї мягкий, нїжний звучний голос розливав в нїм радісне тепло єствовання.

— Котра година?

— Одинайцята.

— Я спав цїлу годину. Так, тепер вже знаю, що єствую, знаю.

Она засьвітила. Сьвітло радісно розсїялось по кімнатї, поховзло, по стїнах, скрило ся в мосяжних окрасах ліжка, роз'яснювало всї черти і краски китицї, що стояла при ліжку та потверджувала дїйснїсть його очам, що підозріло слїдили.

Коли вона подавала йому лїк, вхопив єї руки і цїлував з найбільшою розкошию щастя.

— Сестро я не вмер! я жию! жию!

Вирвала йому руки і подала ся в глубину кімнати, щоби укрити дивний, поміщаний з слїзми радости румянець. Він почув себе красше. Біль в нїм якби вичерпав ся і знеміг під ударом безмежного щастя єствовання. Він тлїв десь в глубинах памяти, засїдав ся...

З невимовною розкошию поруши́в головою, витягнув ноги, а навіть пригладив собі волося; міг знов без муки ворохнути собою: се ввело його в стан такої любої, бездумчнвої дитячої втїхи, що свистав вальса. Потім хотїло ся йому сьпівати то говорити, то сперечати а хочби навіть і сварити ся.

— Чому вона мовчить? Чому не відзиває ся до мене? — думав і вдивляв ся в неї так довго, гостро, прошибаючо, що хотяй не дивила ся, то кров наплила їй до голови та заляла лице.

— Знаєте сестро, я почуваю себе дуже добре, так, що за кілька днїв випишу ся від вас.

Вона на хвилю піднесла голову, так, що лиш зволив, підхопив один сльозавий погляд єї очий, повний ляку і глубокого жалю.

А його обхопив гнїв.

Лле сльози, а нїчого не говорить. Чому не говорить з ним? Чому не дивить ся?

Чому ви сестро не говорите зі мною? чому не глянете на мене?

— Молю ся...

— Ви більше потрібні менї нїж Богови.

— — — — — — — — — —

(Далї буде).

довгий час в Парижу лишений всїх почестий. — Ґоркого ще й досї не випущено на волю, за те арештовано ще письменників Андреева, Чірікова і Скітальца; двох послїдних випущено вже на волю. — Страйковий рух, що зовсїм не погас, являє ся то тут то там. Тепер захопив він желїзницї передовсїм в Польскім королївстві, де робітники добули вже значні уступки. В королївстві польскім в наслїдок страйку молодїжи попертого домаганем цїлої суспільности о введене до шкіл польскої мови замкнено всї школи до 1. вересня. У Варшаві заносить ся на страйк лихо плачених полїциянтів. Найгірші розрухи тривають тепер в околици Тифлїсу, де населене зводить формальні бої.

Італїя. Із причини желїзничого предложеня внесеного до парляменту заносить ся на новий страйк желїзничий в Італїї. Провідники спілок желїзничої обслоги поки що не рішили розпочинати страйку, але старають ся всяким робом спинювати желїзничий рух. Обяви сего лучали ся в Фльоренциї, Неаполи, Веронї і Медіолянї.

Бельґія. В ревірі Шорлероа страйкує 33000 ямарів. Прийшло до численних забурень. Страйкарі повибивали в кількох льокалях шиби. Перед хатою одного страйколома вибух динамітовий набій, не наносячи впрочім значнїйшої шкоди.

Пробій Сімпльоньского тунелю.

В пятницю довершено остаточного пробою Сімпльоньского тунелю, около чого працьовано півсема лїт. Сімпльоньский тунель найдовший із европейских тунелїв. Виносить 19.730 метрів, отже від ґотгардского довший він на 5 км. Найблисшою цїлию перекопу є получене північної Франциї (Парижа) та східної й західної Швайцариї із Італїєю.

Їзда із Парижа до Медіоляну поспішним поїздом тривати ме тепер 15 годин, отже 3 години меньше від часу, якого треба, аби відбути сю подорож дорогою на Базилею і Люцерну. Сімпльоньский тунель заведе полекшу в комунїкациї на лїнїї через Ґотгард, а се є дуже потрібне, бо передовсїм в лїтї був оживлений рух на тому шляху дуже небезпечний. Се одначе обнизить сьвітового значіня ґотгардского тунелю, як лїнїї, що лучить Італїю, Німеччину і північні краї. Зовсїм готовий буде Сімпльоньский тунель аж 1. мая, бо що крок вирипали нові перепони в видї горячих жерел і великих мас води, для яких треба було прорубувати що раз нові спусти і відпливи. Через те, що Сімпльоньский тунель находить ся глибоко а до того він ще й дуже довгий, панує у нїм висока температура, бо + 42 C⁰, коли в ґотгардскім тунелю є лиш + 31 C⁰. Для улекшеня роботи переводжувано вентиляцию, що коштувала не мало труду а крім сего впускано туди богато студеної води.

Робітників при сїм дїлї працювало тисячі. Щоб між ними не вибух часами страйк — отворено їм дуже корисні условини працї. Не говорячи вже про відповідну платню треба згадати, що мали окремий віцеконзулят, добродїйне товариство, щадничу касу, школи, читальнї, товариства тверезости а навіть малий театр.

Кошта цїлого перекопу, без цїни ґрунту, склепіня і шутрованя обчислено на 69,500.000 франків, але ізза непредвиджених перепон треба було їх підвисшити. Із північного боку тунелю вивезено 570 метрів гранних каміня й землї, а із полудневого 500 m^3. До пробою ужито із північного боку 155.000 сверлів вертничих, що загалом представляють довготу 200.000 метрів, а з полудневого 195.000 сверлів загальної довжини 260.000 метрів. На розсаджене скал ужито в північній части тунелю 552.000, а в полудневій 790.000 кільоґрамів динаміту.

Розуміє ся, що пробій сего тунелю не обійшов ся без людских жертв. Ось і в хвили, як інжінери добили ся до місця пробитя Сімпльоньского тунелю, попали два італїйскі інжінери під впливом вибухаючих ґазів в обморок, а інжінер Ґрессі умер в наслїдок апоплексиї.

НОВИНКИ.

Чернівцї, 28. лютого 1905.

Школи на Українї. В 27. числї „Кіевских Отклик"-ів поміщена допись із васильківского уїзду (повіту), у якій між иньшим говорить ся, що будинки шкільні, які-б відповідали гіґієнічним і педаґоґічним вимогам, там прямо рідкість. „По більшій части містять ся школи в мужицких хатчинах, іноколи більше похожі на курники, чим на научні заведеня. В таких приміщенях тисне ся часто по 50 або й більше дїтий, так що нема чим дихати. Не меньш жалке і оплакане положене народних учителїв у нашім повітї".

Божевільні в австрийскій армії. Полковий лїкар др. Рудольф Міхель помістив на сю тему дуже цїкаву статю в послїднім випуску часописї „Der Militärarzt". На основі статистичних даних із усїх військових шпиталїв за рр. 1899, 1900, 1901, 1902 і 1903 подає він таку скількість жовнярів відданих під лїкарску обсервацию за той час: 589, 612, 663, 717 і 807. Між ними було дїйсно хорих умово 372, 388, 418, 477. 526, з сего признано умово хорих із приводу судових розправ: 116, 129, 196, 209 і 257 жовнярів. Др. Рудольф Міхель подає також відносини божевільних до шарж. На основі материялу із віденьского шпиталю ґарнїзонового виходить, що на 100 заобсервованих случаїв припадало 36 офіцирів а 64 із мужви. На кінци своєї студиї замічує др. Міхель, що хоч і годї приняти теорию француских авторів, немов військове житє було специяльно пригожою почвою для зросту духових недуг, то все таки видно по наведених датах, що число божевільних у війску що раз збільшуєть ся. Се сумний обяв повторюєть ся одначе і між цивільним населенем.

Los von Rom! Сей клич набирає між австрийскими Нїмцями що раз більше значіня головно між студентством і робітничими верствами. За послїдні два місяцї виступило із католицкої церкви у самім Відни 4443 робітників.

Із винницкого уїзду пишуть до „Кіевск. Огкл.", що селяни не маючи паші продають худобу за безцїн; мясо спало до цїни 5 коп. за фунт, за те фіра сїна коштує 5 рублїв, соломи 3 рублї, житна мука по 80 коп. Тогід був також недорід, тож прямо не знати, чим живлять ся мужики.

Старинні вірші у злодїїв. „Petit Parisien" доносить, що між річами сконфіскованими у парижских злодїїв і вбійників найдено також старинні перскі рукописи, що мають велику стійність. Одна із рукописий обнимає писаня славного перзкого поета Нїзамі із середини XII. столїтя. Иньші рукописи містять працї математичні й дидактичні. Всї они писані на тоненькім шовковім перґамінї, заносять острим запахом верблюжого молока.

Зафантовані посли. Вже при першій виплатї дієт послів угорского сойму закондикували вірителї побори 164 послам за несплачувані довги. Не знати, з яким успіхом будуть сї бідолашні народні заступники направляти фінанси краю, коли не можуть дати ради навіть своїм власним?!

Як стережуть царя, про те подає цїкаві інформациї одна анґлїйска часопись. Царску палату бережуть вічно цїлі полки ґвардиї і війска. Вибрані віддїли стережуть внутря палати. На подвірях, коритарах і при всїх дверях стоять днем і ночию шільдвахи готові кождої хвилї стріляти. Крім сего береже царя ще цїла армія тайних аґентів із знаменитою орґанїзациєю. Їх дїяльність обнимає Льондон, Париж, Берлїн, Новий Йорк, Чікаґо, осїдок анархістів Патерсон і т. д., прямо половину земскої півкулї. В Росиї входять в ряди сеї полїциї сотки осіб починаючи від князів і ґрафів а кінчучи на каменичних сторожах і замітачах улиць. Як цар вибирає ся в дорогу желїзницею, тодї перериваюуть всяку комунїкацию, а кожду частину шляху перевідовують як найдокладнїйше. Того не треба й додавати, що нїхто не знає, котрим саме потягом має їхати цар. Як цар іде на місто, окружає его цїла ескорта козаків. А як він їде на око і без ескорти, то слїдять за ним із усїх боків тайні аґенти. До певної міри забезпечує его перед атентатом і те, що їзда відбуває ся в дуже швидкім темпі. Тепер, як звісно заряджено ще таку обережність що двірскі візники не будуть мати окремих відзнак, щоб не дати ся пізнати революціонерам. До театру йде цар хиба тодї, як шпіони певні, що нема в нїм нїкого підозрілого, в дорогу вибирає ся, як забезпечено вже кождїський кільометер перед „вірними" підданими. Батко Николая II., Александер III. ще завів був таку штуку: Зроблено з воску фіґуру, яка прямо з фотоґрафічною вірностию представляла царя. Фіґурою порушував автомат, так що вона рухала ся а навіть усьміхала ся. Сей автомат спас Александра III. від неминучої смерти. Солонев вмісто вбити царя прострілив автомат, який помимо того у каретї дальше розклонював ся і усьміхав ся. Се дало привід кореспондентови Бюра Райтера сповістити сьвіт про зимну кров Александра III., якого мав атентат зовсїм не змішати Нарід на вістку про невдалий атентат зляг утїшений сотками під царску палату так, що аж виходив дякувати цар, але вже не автомат але таки направду сам Александер III. Николай II. Александрович від батька відмінив ся і видно не конче довірював прихильности народу, бо місто вийти 22. сїчня до петербурских робітників, заступив себе салдатами-різунами.

Оповістки і іменованя.

Із кругів судейских. Управитель мінїстерства справедливости переніс до Чернівців судов. секр. д-ра Г. Райнїнґера із Садаґури, а Ф. Сирцїстіє із Радівців; іменував начальниками судів судових секр. д-ра Корнеля Ґеорґіяна в Чернівцях для Сторожинця і судов. адюнкта Ґедиміна Лисинецкого в Садаґурі для Вашківців; судовими секретарями судов. адюнктів: Йосифа Бартошека в Вашківцях для Садаґури, Емануїла Варницкого в Серетї для Радівців і д-ра Аґенора Френдля із округа висшого суду краевого у Львові для Чернівців.

Вечерок акад. тов. „Союз" відбуде ся в недїлю дня 5. марта. Хто через помилку ще не дістав запрошеня, зволить звернути ся до писаря товариства Вол. Бриндзана, ул. Піцелього ч. 7. Вступ від особи 3 кор., а родинний білет для 4 осіб 10 кор. Чистий дохід призначений на заложене інвентара, тому будуть наддатки приймати ся з подякою. Союзани старають ся всїми силами, щоби руска громада закінчила мясницї як слїд. Взагалї заповідає ся вечерок дуже добре, бо як чути готовить ся до него богато родин. Про петрушку нема що й згадувати, бо танцюристів буде тілько, що панночкам годї буде і відпочати, так що окрім добрих вражінь принесе кожда панї ще й оріґінальний карнет на памятку протанцьованої ночи.

Видїл тов. „Союз" просить своїх „старих хат", щоби зволили прибути на вечерок в лентах.

Іспити зрілости в учительскім семинари. Поданя о припущене до сегорічного іспиту зрілости учительского семинаря в Чернівцях треба вносити до дирекциї сего заведеня до 15. цьвітня с. р. До поданя треба залучити 1) метрику хресту або уродженя; 2) посьвідку морального поведеня; 3) посьвідку фізичного здоровля; 4) Curriculum vitae; 5) Прилоги до сего зіставленя своїх студий як шкільні сьвідоцтва а передовсїм укінченої нар. школи; 6) доказ ідентичности: урядово провірена фотоґраія і 7) 10 кор. такси.

Загальні збори Читальнї "Рускої Бесїди" в Вижници відбудуть ся дня 5. марта н. ст, (в мясопустну недїлю) в 2. годинї по обідї в домі читальнї, з таким порядком: 1. Отворене зборів. 2. Справоздане Видїлу за минулий рік. 3. Справоздане касове. 4. Вибір нового Видїлу. 5. Вписи нових членів, ухвала висоти вкладки на сей рік і вплачене вкладок. 6. Наради для приступлене Читальнї в члени головного Видїлу в Чернівцях. 7. Закінчене. Просимо всїх прихильників народної справи і нашу інтелїґенцию прибути ласкаво до нас на сї збори. — Від Видїлу Читальнї „Рускої Бесїди" в Вижници, дня 25. лютого 1905. *Петро Клим Олекси* голова, *Григорій Танасїйчук* секретар.

Померли.

В Чернівцях помер д. 24. лютого маґістратский офіциял Сидір Заверквель в 62. р. житя. Покійний працював також на поли журналїстики. — Д. 25. с. м. помер в своїм майнї Міґученах Рудольф. Ферро в 73. р. ж. Покійний був у 60 рр. соймовим послом і членом видїлу краєвого. Послїдними роками побіч рільництва займав ся аґрарною статистикою Буковини.

НАУКА, ШТУКА І ЛЇТЕРАТУРА.

Відкинена просьба. „Главное управленіе на делам печатї" повідомило д-ра І. М. Луценка, що його прошене о дозвіл видавати в Одесї українську часопись „Новини" признав мінїстер внутрішних справ „не подлежащім удовлетворенїю". (Кіевск. Огкл.).

Дзвінок. Ч. 4. із 20. лютого 1905. містить: Про малу Марту, опов. Катрі Гриневичової. — Де лежить сьвіт? — Старий Капраль, поезия із франц. — Борис Грінченко, із портретом. — Козача відплата, опов. із ілюстрациєю. — Не чвань ся! (казка) — Правило Архімеда. — Образки намальовані, із Андерзена — переклала М. Сухаровска. — Всячина. — Праця і забава і оповістки. До числа долучений повістевий додаток „Джунґлї". „Дзвінок", письмо ілюстроване для науки і забави руских дїтий і молодежи виходить вже XVI. рік. Із сим роком подбало видавництво о вкусний внїшний вигляд Дзвінка а видно також більшу дбайливість о его зміст. Рускі родичі, яким не байдужий духовий розвиток рідних дїтий, повинні що мога підперати се видавництво. Редакция „Дзвінка" Львів ул. Сикстуска 47, (6 кор. в рік) висилає ся під адресою: Львів Кохановского 15 Б.

Учитель орґан руского товариства педаґоґічного видає комітет редакцийний. Річник XVII. Ч. 4. із 20. лютого 1905. містить: Кілька слів в справі конкурсів на посади учительскі в народних і видїлових школах. — Найновійший напрям в науцї вихованя. (Студиї над дїтьми). — Проф. Ернст Мах: Вплив случайних обставин на розвій відкрить і винаходів. (Промова виголошена дня 21. жовтня 1895 р. при перенятю професури фільозофії (історичі і теориї індукцийної науки) на віденьскім унїверзитетї). — Деякі замітки і ради в справі початкової науки руского язика в середних школах на курсах призначених виключно для польскої молодежи. — Вправи письменні для II. степеня (II. кляси), примінені до підручника шкільного і до правописи, виданої накладом ц. к. Видавництва книжок шкільних у Львові 1904 р. — III. Загальний зїзд делеґатів польского Товариства педаґоґічного. — Наука стилю практичного для доповняючих курсів рільничих і науки доповняючої. — Звіти. — Новинки. Учитель виходить 5 і 20. кождого місяця. Предплата річна 6 кор., яку треба посилати під адресою Львів, Кохановского Ч. 15 Б.

Конкурс. Головний Видїл Товариства „Просьвіта" у Львові оголошує отсим на основі „Статута фонду імени Івана Череватенка на видаване премій за науково-популярні книжки" — конкурс на дві премії по 250 корон за написане двох науково-популярних розвідок в українській мові. Конкурсові твори мають відповідати отсим вимогам: 1) Мусять бути оріґінальні, нїде ще не друковані, та популяризувати здобутки сьвітової науки; 2) Не можуть захвалювати неволї, панування одного народу або громадского стану над другим, як також не можуть бути змісту конфесийного; 3) Україньска мова творів мусить бути проста, зрозуміла кождому письменному Українцеви на сьому просторі, де живуть наші люди; 4) Твори не можуть бути менші обємом від двох аркушів друку, рахуючи в аркуші 40 тисяч лїтер. Працї належить надсилати до Головного Видїлу Товариства „Просьвіти" у Львові в речинцї — по конець 1906 р. Власноручний підпис автора має бути поміщений в осібній, запечатаній коверті. Преміййований твір остає власністю автора, але друкуючи його, автор не має права робити відмін, противних повисшим условинам. Вислїд конкурсу оголосить Товариство в свойому часї. — За головний Видїл Товариства „Просьвіта" у Львові дня 18. лютого 1905. *Др. Кость Левицкий*, заст. голови, *Іван Яримович*, писар.

Склад товарів Б. Бальтінестра молодшого

Чернівції, улиця Головна-Енценберґа ч. 3.

В мясниці поручає новости для Пань і Панів.

Вахлярі наймоднійших виробів з т. зв. перлової шкаралупи з струсевими перами, Marabout, Pointlace, соломкові і з ґази білі в ріжних красках від найдорозших до найдешевших.

Вступ на баль послїдна новість великий вибір.

Рукавички Glacé, шовкові гладкі т. зв. ajour Muskelüre ріжної величини.

Паньчохи і зарукавки шовкові, півшовкові, гладкі, білі і в ріжних модних красках.

Черевики балеві, лякерки, білі Glacé, золоті, Chevreaux з гафтом або без него, цїжемки і півчеревики.

Хусточки до носа шовкові, гладкі, або гафтовані, з батисту полотна в ріжних модних красках.

Капелюхи і краватки, атласові кляки, цилїндри, балеві наймоднїйші краватки.

Мужескі сорочки сальонові, з піковими і шовковими передами, ковнярики, маншети найновійшого рода.

Зниженї цїни товарів футряних і артикулів зимових.

Футряні боа правдиві перскі, з куни, ласиці, кретові ріжного рода футра медвежі — до того відповідні муфи для дївчат і дїтий. Футряні і суконні шапки, кучми т. зв. Persianer, Sealskin, Nutria як також барети для дївчат і дам ріжної наймоднїйшої сорти.

Вовняні і зимові товари. Правдиве біле систему Єґера, др. Лямана, вовняні калїсони і майтки, рукавички, огрівачі колїн і пульсів, паньчохи, хусточки з Хемілї, вовняні шапочки чепцї для дївчат і дїтий — загортки на колїна до подорожи і т. д.

Конфекция дїточої одїжи, як жакети, плащики до того капузи, ковнярики, все після найновійшої моди.

Товари обувяні. Склад американьских черевиків фабрики обуви Антона Чапека у Відни. Найбільший вибір ріжнодної обуви для панів, пан, дїтий. Черевики з Chevreaux Boxcalf, з телячої сатинованої шкіри і т. и. лякери, черевики до ховзаня. Все з найлїпшої сорти. Чоботи фільцові, до польованя, взагалї ріжна обув.

Кальоші і черевики до снїгу найлїпші фабрикати.

Капелюхи. Самостійна продаж капелюхів з ц. к. надвірних фабрик капелюхів І. Г. Іта у Відни, і Осипа Піхлера і Синів в Ґрацу Борсолїна в Александриї. Найбільший вибір фабрикатів з фільцу, льодену, плїшу і т. и. в ріжних фасонах.

Замовленя з провінциї виготовляють ся сейчас. Товари котрі не подобають ся, принимаю назад.

Що року горять хлопскі мілїони неасекуровані!

Товариство взаїмних обезпечень

(—)

„ДНЇСТЕР“

у Львові, Ринок число 10,

одиноке руске товариство асекурацийне

обезпечає будинки движимости, збіже і пашу на случай пожеж. **По пожарі** виплачує „Днїстер“ **зараз відшкодованя**; оцїнку щкід переводить разом з місцевими членами; через 11 лїт виплатив „Днїстер“ відшкодовань **в сумі 5 мілїонів 340 тисяч Корон.**

Фонди „Днїстра“ виносять (з кінцем р. 1904) **суму 1,183.874 Кор.** і уміщені суть в цїнних паперах.

В „Днїстрі“ есть **обезпечених** більше **як 300.000** будинків. На покрите хат черепом дістають члени „Днїстер“ позичку в Товаристві кредитовім „Днїстер“.

Полїси „Днїстера“ приймають ся при вcїляких позичках в Банку краєвім, касах ощадности і касах сиротиньских.

Чистий зиск по скінченім роцї звертає ся членам в лїтах 1901—1904 звернув „Днїстер“ членам 284.857 Кор; (за лїта 1900 до 1902 по 8% за 1903 р. 5% премії).

Аґенциї „Днїстра“ находять ся у всїх містах і більших селах і треба подавати обезпечене через аґентїв; господарі письменні повинні старати ся о аґенциї „Днїстра“ в таких сторонах, де иньші аґенти „Днїстра“ не робять. **Аґенти „Днїстра“** заробили вже провізиї 662.807 Корон.

На житє обезпечайте ся тілько через „Днїстер“ в Товаристві Крак: свою провізию від сих обезпечень дає „Днїстер на рускі добродійні цїли.

Стережіть ся огня і асекуруйте ся в „Днїстрі“!

Покривайте свої хати черепом (дахівками)!

„Днїстер“ припоручили Превсьв. Епископскі Ординарияти.

Перша буковиньска

специяльна робітня обуви і ортопедичне заведене

ІВАНА ДІКА

абсольвента майстерского курсу ц. к. технольоґічного ремесельного музея у Відни, і заприсяженого судового знатока

поручає

ВЕЛИКИЙ СКЛАД ОБУВИ

найновійшого крою для пань, панів і дїтий.

Замовленя виготовляеть ся сейчас з заграничних шкір.

При замовленях з провінциї пожадане, аби прислати з'ужитий черевик на міру.

Чернівції

ул. Руска 11, а Філїя ул. Ратушева 17. (під „золотою Грушкою“).

7 (—)

Калєндар „Рускої Бесїди“

коштує тепер лиш 40 сот. а з пересилкою почтовою 50 сот.

Найлучше і вже випробоване средство на ревматизм єсть

NERVOL

аптика др. Ю. Француза

в Тернополи.

Се є знамените усмиряюче средство до натираня против всяких ревматичних болїв, простудженя, ломаня костий, плечий гістця і нервових недуг. Прошу уважати на напись „Nervol“ і не принимати нїяких „Нервотонів“.

Цїна флякона 80 сот. 10 фляконів (фляшоцок) 8 кор. з оплатою і опакованем.

— (—?)

РАМИ до образів і фотоґрафій

до сьвятих і сьвітских образів паспарту і вироби переплетничі найдешевше у

Б. Сальтера

Чернівцї, улиця Почтова ч. 5.

в забудованю біржи побіч готелю Ґотлїба.

(0—10)

КАНЦЕЛЯРИЯ

друкарнї товариства „Рускої Ради“

отворена

в недїлю і сьвята від ½11 до ½1 год. попол.

Друкарня „Рускої Ради“

виконує

вcїлякі роботи друкарсні

скоро і дешево.

ПОВІДОМЛЕНЄ.

Отсим повідомляю Впов. П. Т. Публику, що я

кромі істнуючого вже мого склепу ювилярского,

в Чернівцях, Ринок ч. 9,

отворив ще

ФІЛІЮ

при улици Паньскій число 15

і удержую там великий склад **стїнних, столових і кишенкових годинників,** із золота срібла нїклю, стали з преціозними верками. іменно т. зв. „International-Watsch in Schaffhausen“ „Longines“, „Omega“ „Roskopf-Patent“ і богато иньших ріжнородних сорт.

Рівночасно заявляю, що принимаю **нові роботи як і репарациї** ювилерскі, в золотї. сріблї, так в Ринку під ч. 9, як і **прв Паньскій улици ч. 15,** де також ріжнородні замовленя як **хронеметри, репитацийні годинники взагалї вcїлякі старинности** лагоджу як найточнїйше і під ґаранцию

Надію ся проте, що Вп. П. Т. Публика як до тепер так і на дальше волить ласкаво мене підпирати, а при закупні подарунків на різдво або на новий рік, мої склепи не омине, а пересьвідчивши ся о великім виборі товарів, дешевости цїн і тетельній обслузї, вийде зних вдоволена.

Поручаючи ся ласкавим зглядам, пишу ся з поважанем

Кароль Шульц, ювилєр і годинникар

заприсяжний знаток ц. к. суду.

63 (15—15) н. с.

Друкарня „Рускої Ради“ в Чернівцях

має на складї

Книги і друки для Кас райфайзеньских.

Учебник рільництва

для шкіл рільничих і споріднених закладів а також

до ужитку для практичних рільників

уложив

Евгеній Жуковский

директор школи рільничої на Буковинї практичний рільник.

До набутя в друкарнї тов. „Рускої Ради“ Чернівцї, ул. Петровича ч. 2.

Цїна 4 корон.

При замовленях почтою, належить посилати 30 с. на порто.

(—)

Великий склад

ДРУКСОРТІВ

(—) для

шкіл народних,

урядів парохіяльних

так для гр.-ор. як і гр.-кат.

дістати можна

по дуже дешевій цїнї

в друкарнї

„Рускої Ради“

в Чернівцях, ул. Петровича ч. 2.

Видає риствотова „Руска Рада“ в Чернівцях.

За редакцию відповідає Іван Захарко

З друкарнї товариства „Рускої Ради“ в Чернівцях під зарядом Івана Захарка.